“Ensar'ın en çok tarla sahibi olanlar idik. Araziyi,şuna karşılık şurası bizim, olmak şartıyla kiraya verirdik. Çok defa da birinin yeri mahsul getirir; ötekinin ki getirmezdi. Bundan dolayı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bizi bundan yasakladı; ama gümüşle kiraya vermekten yasaklamadı.”

Râfi' b. Hadîc -radıyallahu anh- anlatıyor: “Ensar'ın en çok tarla sahibi olanlar idik. Araziyi,şuna karşılık şurası bizim, olmak şartıyla kiraya verirdik. Çok defa da birinin yeri mahsul getirir; ötekinin ki getirmezdi. Bundan dolayı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bizi bundan yasakladı; ama gümüşle kiraya vermekten yasaklamadı.”
[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Bu hadiste, sahih ve fasit ziraatın beyanı vardır. Râfi' b. Hadîc -radıyallahu anh-, ailesinin, Medine ehlinin en çok tarla ve bahçe sahibi olan ailesi olduğunu zikretmiştir. Onlar, cahiliye usulü üzerine ziraat yapıyorlar ve arazinin bir kısmını kendilerine ayırıyor, diğer kısmını ise ziraat yapması için başkasına (kiraya) veriyorlardı. Bazen, arazinin bir kısmındaki mahsul telef olurken diğer kısmı telef olmuyordu. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- onları bu şekilde bir ziraattan, içerisinde barındırdığı zarar, aldatma ve belirsizlikten dolayı yasakladı. Ziraatta bir ücret/bedel hakkında bir bilgi, zarar ve kârda eşitlik şarttır. Eğer arazinin bir kısmı ortak ise o takdirde bu ortaklık adalet, kâr ve zarar ortaklığı üzerine bina edilmelidir. Eğer bir ücret karşılığında yapılıyorsa o takdirde bu ücretin biliniyor olması gerekir. Bu, altın yahut gümüş karşılığında olabilir. Bu, bir kirala işlemi yahut o arazi üzerinde ortak tarım yapmaktır. Yani müzaraa (ürün paylaşımı ile ilgili geçici anlaşma) dır. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-’in şu hadisi buna delildir: «Bilinen ve garanti edilen şeyde bir beis yoktur.»

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/6083